

— Ez a segédlet tán, Főtisztelendő Uram? — kérdezte a gyerekekre mutatva.

— Ezek az én kedves fiaim, kik ilyen zord hidegben is mindennap eljönnek szentmisére.

— Az nagyon dicséretes dolog, fiaim, majd megáld érte a jó Isten benneteket és jó szüleiteket is.

A plébános úr ezalatt szokása szerint elővette a nagy kenyeret, leszeldeste a fiúknak a szokott porciót. Jóska alig várta, hogy rákerüljön a sor, hisz tegnap dél óta egy falat sem volt a szájában. De azért nem tolakodott. Mikor megkapta porcióját, kezet csókolt s egy nagyot harapott a jó fehérkenyérbe. A plébános úr figyelmét nem kerülte el ez a mohóság.

— Jó étvágyad van Jóskám! Mit vacsoráztál? A kis fiú sírva fakadt.

— No felelj szépen — biztatta az idegen úr is. — Mondd meg csak bátran, ha a Főtisztelendő Úr kérdi. Talán éntőlem félsz? Nem bántiak én, fiacskám, csak beszélj bátran!

Jóska csak sírt és szorongatta a megmaradt kenyeret.

— Ejnye Jóska — szólt a plébános úr —, te olyan bátor fiú voltál mindig, mi lelt most egyszerre? Mondd meg szépen a bácsinak, mit kaptál vacsorára?

A fiúcska csak szepegett és halkan nyögte ki:

— Semmit. Még kenyérünk sem volt.

Az idegen úr elszomorodott.

— Van édesapátok?

— Már féleve beteg.

— Az édesanyjuk varrogat — szólt közbe a plébános úr. — Néhány évvel ezelőtt még jó-módban éltek.

— Hát én mától fogva ellátom őket. Itt van fiam tíz pengő, aztán mondjátok meg édesanyátoknak, hogy délután jöjjön el a plébániára.

Mikor délután kijött a szegény asszony a plébániáról gyermekeivel, akkor jutott eszébe, hogy visszamenjen és megkérdezze a plébános urat, hogy ki is az ő jótévőjük.

— Holló Pál a neve — mondotta a plébános úr.

Józsika örömeiben felkiáltott:

— Úgy-e megmondtam édesanyám, hogy a holló hoz nekünk is kenyeret! *Németh József.*

Könyörgés a csensztochowai Kegykép előtt

*Anyám! Ha úgy szeretted Csensztochowát,
Hogy ott akartál maradni végig,
Akkor maradj itt a szívemben is,
Mert felhallatszík sirásom az égig
És Szívedig hat a mardosó kín,
Mi tép engem és éget,
Vétkeztem, Anyám, ezerszer is,
De tudod — hogy kerestelek Téged...*

*Ugy-e tudod, hogy Rád találtam,
Ezernyi bánatban, gyötrődésben, kínban
És tudtam, hogy mégis szép az Élet,
Mert Szent Fiad a Szentségünkben itt van...
Vetődés, bánat — ember sorsa,
De megnyugszik szívem a lázban,
Ha tudom, hogy nem mozdulsz el tőlem,
Nálam maradsz — mint maradtál Csenszto-
chowában.*

Gálosiné Ottlik Myra.

Szent magyar pálosok

3. Boldog emlékű István

(Folytatás.)

De a Rend belső fegyelmezéséről sem felejtkezett meg Boldog emlékű István. Amint Bertalan pécsi püspök rövid regulája az első magyar rendtartomány megalakulásakor nem volt már elegendő s Pál veszprémi püspök újat írt elő, alig múlt el egy negyedszázad, már ez is kevésnek bizonyult s a Pálosrend harmadik Provinciális Perjele az ő kedves barátjához és a Rend atyai jóakarójához, Ladomér esztergomi érsekhez fordult, hogy az ő főegyházmegyéjében található páloskolostorok számára újabb és bővebb szabályokat adni kegyeskedjék, amiket aztán András egri püspök saját egyházmegyéje pálosainak is előírt Fráter Lőrinc, az akkori pilisszentkereszti perjel kérelmére, ki István Atya megbízásából járt nála. Így maradt reánk Ladomér érsek regulája, mely a következőkép szól:

«András, Isten irgalmából az egri egyház püspöke, az összes szerzeteseket s Isten előtt kedves férfiakat, kik remete-életet élnek a szent magányban, üdvözli s nekik atyai áldását küldi.

Mivel a sajnálatos emberi gyöngeség, mely természeténél fogva annyira kész és hajlamos a rosszra s oly könnyen esendő, a Testvérek fegyelmezetlen élete következtében a kölcsönös szeretet kötelékét meglazítani és a szerzetesi fegyelem szigorát megtörni szokta s a szerzetesek közül egyeseket a gonosz lélek ösztökélésére az engedelmségtől elvonni s az engedetlenség szakadékaiba taszítani törekszik, szükségesnek mutatkozott azért nagy óvatosan a régi atyák szabályaival, mint oldhatatlan kötelekekkel a szerzetesi fegyelmet körülbástyázni, körülhatárolni és körülbáncolni; mert a közmondás szerint a